

Arrest

nr. 232 248 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 oktober 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, dient op 21 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoeker de hoedanig van vluchteling toe te kennen.

Op 21 december 2018 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker. Bij arrest nr. 225 974 van 10 september 2019

bevestigt de Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 14 oktober 2019 vult verzoeker een vragenlijst in.

Op 22 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (…)

naam : A. M. (...)

voornaam : A. A. A. (...)

geboortedatum : (...).1989

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit : van Iraakse herkomst

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 21/10/2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 30/11/2016 werd u door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 01/12/2016 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 01/02/2017 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 29/11/2021.

Vanwege de luchtvaartpolitie te Keulen-Bonn (Duitsland) werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u op 09/03/2018 het voorwerp was van een grenscontrole, omdat u op het punt stond naar Istanbul (Turkije) te reizen. U was daarbij, behalve uw geldige Belgische verblijfstitel (A-kaart), eveneens in het bezit van uw reisdocument voor vluchtelingen en een instapkaart met als bestemming Bagdad (Irak).

Dientengevolge werd door de DVZ op 17/04/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 09/10/2018 gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen.

Op 02/01/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 04/01/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat uit uw persoonlijk gedrag, meer bepaald uw terugkeer naar uw land van herkomst, kan worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging om welke reden dan ook conform artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Op 04/02/2019 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep in tegen deze beslissing. Op 12/09/2019 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd en werd u de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 02/10/2019 opnieuw via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of

beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: een attest van inburgering dd. 12/06/2019 en documenten van sociaal verzekeringssecretariaat Acerta.

Bij het nemen van de beslissingen tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag dd. 21/10/2015 verklaarde het Rijk op 19/10/2015 te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 4 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en verklaarde niveau 2 Nederlands als opleiding te hebben gevolgd. We merken echter op dat u geen enkel formeel element voorlegde om deze verklaring te staven. U gaf daarnaast aan dat u van 07/05/2019 tot 14/06/2019 in een bouwfirmatewerkgesteld was, maar deze tewerkstelling moest worden stopgezet wegens een arbeidsongeval. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u enkele documenten van Acerta voor.

We merken op dat taalverwerving en tewerkstelling slechts één aspect van integratie vormt, en op zich niet als voldoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de samenleving getuigt. We merken ook op dat een inburgeringstraject in het Vlaams Gewest, waar u woonachtig bent, niet vrijblijvend maar verplicht is. Ook merken we op dat u geen enkel bewijs aanbracht één van de officiële landstalen te beheersen en u kon op een periode van ongeveer 4 jaar slechts een tewerkstelling van 1 maand voorleggen. Het feit dat deze diende te worden stopgezet wegens een arbeidsongeval, verandert niets aan het feit dat u geen bewijzen kan voorleggen van tewerkstelling in de daaraan voorafgaande jaren. Indien u alsnog over elementen beschikt die wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. U gaf aan een in België verblijvende broer en neef te hebben en enkele niet nader gespecificeerde familieleden in Irak te hebben.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw broer en neef, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw broer of neef bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast merken we op dat u verklaarde dat uw overige familieleden in Irak verblijven. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 09/10/2018 dat u van 09/03/2018 tot 06/04/2018 terugkeerde naar Bagdad (Irak) omdat uw moeder er in kritieke toestand zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Hieruit blijkt dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om familiale redenen. Hieruit kunnen wij enkel concluderen dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst ontkennend antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. We brengen bovendien in herinnering dat u reeds naar uw land van herkomst terugkeerde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er zou vermoord worden door de milities. We merken dienaangaande op dat het CGVS reeds van oordeel was dat u in uw land van herkomst geen vrees voor vervolging heeft, om welke reden dan ook. Bovendien was het van oordeel dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. We merken op dat u niet aannemelijk maakte dat deze situatie in tussentijd gewijzigd is, zodat niet aannemelijk is dat een verwijdering naar uw land van herkomst een schending van artikel 48/3 of 48/4 van de wet van 15 december 1980 zou inhouden. Tot slot herhalen we dat u reeds terugkeerde naar uw land van herkomst, meer bepaald Bagdad, en u in die periode van 5 weken klaarblijkelijk geen problemen ondervonden heeft.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van ongeveer 4 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de zorgvuldigheidsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet Schending van artikel 11, §3, derde lid Vreemdelingenwet

II.1.1. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij meent dat verwerende partij hierin op flagrante wijze tekort is geschoten.

Het bestuur dient immers bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. Zeker wanneer het gaat om intrekking van een reeds toegekend verblijfsrecht, dient verwerende partij een grote voorzichtigheid aan de dag te leggen en rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"[3 § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.]"

II.1.3. De wet stipuleert tevens dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander en de gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [' (...)"]

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Verzoekende partij verblijft hier immers reeds 4 jaar, is hier volledig geïntegreerd, heeft haar leven hier uitgebouwd, ging hier naar school om de Nederlandse taal te leren, ook verschillende van haar familieleden wonen hier, zoals haar neef en haar broer.

Verwerende partij vermeldt deze aspecten, maar stelt simpelweg dat niet volstaan om haar verblijf niet in te trekken. Dit is niet ernstig.

Wat er ook van moge zijn, minstens kan gesteld worden dat de thans bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Zoals hierboven uiteengezet, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de verregaande integratie en met de familiebanden van verzoekende partij in België.

Een schending van de materiële motivering dient dan ook te worden aangenomen.

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13, artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekende partij haalt een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/13 en artikel 11, §3 derde lid vreemdelingenwet

Verzoekende partij haalt aan dat er geen rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet en vermeldt dat hij hier reeds 4 jaar is, dat hij volledig geïntegreerd is, dat hij zijn leven hier heeft uitgebouwd, dat hij hier naar school ging om de Nederlandse taal te leren en dat verschillende familieleden hier wonen zoals zijn neef en brief.

Uit de bestreden beslissing valt af te leiden dat hier wel degelijk rekening mee werd gehouden:

"We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag dd. 21/10/2015 verklaarde het Rijk op 19/10/2015 te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 4 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en verklaarde niveau 2 Nederlands als opleiding te hebben gevolgd. We merken echter op dat u geen enkel formeel element voorlegde om deze verklaring te staven.

U gaf daarnaast aan dat u van 07/05/2019 tot 14/06/2019 in een bouwfirma tewerkgesteld was, maar deze tewerkstelling moest worden stopgezet wegens een arbeidsongeval. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u enkele documenten van Acerta voor.

We merken op dat taalverwerving en tewerkstelling slechts één aspect van integratie vormt, en op zich niet als voldoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de samenleving getuigt. We merken ook

op dat een inburgeringstraject in het Vlaams Gewest, waar u woonachtig bent, niet vrijblijvend maar verplicht is. Ook merken we op dat u geen enkel bewijs aanbracht één van de officiële landstalen te beheersen en u kon op een periode van ongeveer 4 jaar slechts een tewerkstelling van 1 maand voorleggen. Het feit dat deze diende te worden stopgezet wegens een arbeidsongeval, verandert niets aan het feit dat u geen bewijzen kan voorleggen van tewerkstelling in de daaraan voorafgaande jaren. Indien u alsnog over elementen beschikt die wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. U gaf aan een in België verblijvende broer en neef te hebben en enkele niet nader gespecificeerde familieleden in Irak te hebben.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw broer en neef, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw broer of neef bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast merken we op dat u verklaarde dat uw overige familieleden in Irak verblijven. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 09/10/2018 dat u van 09/03/2018 tot 06/04/2018 terugkeerde naar Bagdad (Irak) omdat uw moeder er in kritieke toestand zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Hieruit blijkt dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om familiale redenen. Hieruit kunnen wij enkel concluderen dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst ontkennend antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. We brengen bovendien in herinnering dat u reeds naar uw land van herkomst terugkeerde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.”

Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde elementen, zoals de integratie en zijn familieleden. Verzoekende partij haalt nergens concreet aan waarom de conclusies in de bestreden beslissingen foutief zouden zijn. Zij stelt enkel dat de conclusies ‘niet ernstig’ zijn, maar kan dit dus geenszins concreet onderuit halen of weerleggen met argumenten. Er worden geen nieuwe stukken bij het verzoekschrift gevoegd die een nieuw licht op de zaak zouden kunnen schijnen (de bijlage bevat enkel de bestreden beslissing en het bewijs pro deo). De conclusies in de bestreden beslissing blijven overeind.

Gezien met de bepalingen van artikel 74/13 en artikel 11 §3 vreemdelingenwet rekening werd gehouden, kan een schending hiervan niet aannemelijk gemaakt worden. Ook een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

Zowel het CGVS als de RvV hebben reeds geoordeeld dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, noch een reëel risico heeft op een blootstelling aan een ernstige bedreiging van zijn leven zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) vreemdelingenwet. Een schending van artikel 3 EVRM kan evenmin aangenomen worden.”

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale

beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.3. Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van zijn gezinsband, de duur van zijn verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of zijn culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoeker werpt verder op dat bij het nemen van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand. Volgens verzoeker werd met deze elementen geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat hij al vier jaar in België verblijft, hij volledig geïntegreerd is, hij hier zijn leven heeft uitgebouwd, hij naar school ging om de Nederlandse taal te leren en verschillende familieleden hier wonen zoals zijn neef en broer. Verzoeker erkent dat de gemachtigde van de bevoegde minister deze elementen in de bestreden beslissing wel vermeldt, maar vervolgens stelt de gemachtigde volgens verzoeker simpelweg dat deze niet volstaan om zijn verblijf "niet in te trekken". Verzoeker vindt dit niet ernstig en werpt op dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met zijn verregaande integratie en met zijn familiebanden in België.

In de bestreden beslissing wordt over de duur van het verblijf van verzoeker en zijn integratie als volgt gemotiveerd:

"We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag dd. 21/10/2015 verklaarde het Rijk op 19/10/2015 te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 4 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en verklaarde niveau 2 Nederlands als opleiding te hebben gevolgd. We merken echter op dat u geen enkel formeel element voorlegde om deze verklaring te staven. U gaf daarnaast aan dat u van 07/05/2019 tot 14/06/2019 in

een bouwfirmatewerkgesteld was, maar deze tewerkstelling moest worden stopgezet wegens een arbeidsongeval. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u enkele documenten van Acerta voor.

We merken op dat taalverwerving en tewerkstelling slechts één aspect van integratie vormt, en op zich niet als voldoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de samenleving getuigt. We merken ook op dat een inburgeringstraject in het Vlaams Gewest, waar u woonachtig bent, niet vrijblijvend maar verplicht is. Ook merken we op dat u geen enkel bewijs aanbracht één van de officiële landstalen te beheersen en u kon op een periode van ongeveer 4 jaar slechts een tewerkstelling van 1 maand voorleggen. Het feit dat deze diende te worden stopgezet wegens een arbeidsongeval, verandert niets aan het feit dat u geen bewijzen kan voorleggen van tewerkstelling in de daaraan voorafgaande jaren. Indien u alsnog over elementen beschikt die wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving, liet u na dit aan te tonen."

Verzoeker betwist niet dat hij ongeveer vier jaar in België verblijft en hij *"het overgrote deel van (...) (zijn) leven elders dan in België heeft doorgebracht"*. Verzoeker betwist evenmin dat hij *"geen enkel formeel element voorlegde"* om te staven dat hij het niveau 2 Nederlands beheerst zoals hij verklaarde. Hij betwist ook niet dat hij *"geen enkel bewijs aanbracht één van de officiële landstalen te beheersen"*. In de bestreden beslissing wordt erkend dat de tewerkstelling van verzoeker, waarvan hij verklaarde dat ze begon op 7 mei 2019, werd stopgezet wegens een arbeidsongeval. Verzoeker betwist niet dat hij *"geen bewijzen kan voorleggen van tewerkstelling in de daaraan voorafgaande jaren"*. Hij betwist dan ook niet dat hij op *"een periode van ongeveer 4 jaar slechts een tewerkstelling van 1 maand (kan) voorleggen"*. In dit verband weze het herhaald dat de gemachtigde van de bevoegde minister erkent dat de tewerkstelling van verzoeker werd stopgezet wegens een arbeidsongeval. Verzoeker betwist verder ook niet dat, indien hij alsnog over elementen beschikt die wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving, hij naliet om deze aan te tonen. Evenmin brengt verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift documenten of elementen bij over zijn integratie in België. Hij poneert in het kader van zijn verzoekschrift wel dat hij naar school ging om de Nederlandse taal te leren, maar hij ondersteunt zijn bewering niet met enig begin van bewijs. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk de integratie van verzoeker en de duur van zijn verblijf in rekening gebracht. Door middel van zijn betoog toont verzoeker een zeker onbegrip voor de bestreden beslissing zonder daarbij aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen rekening houdend met de ruime appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om te oordelen over de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving.

In de bestreden beslissing wordt over de familiebanden van verzoeker als volgt gemotiveerd:

"Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. U gaf aan een in België verblijvende broer en neef te hebben en enkele niet nader gespecificeerde familieleden in Irak te hebben."

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw broer en neef, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw broer of neef bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM."

Daarnaast merken we op dat u verklaarde dat uw overige familieleden in Irak verblijven. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 09/10/2018 dat u van 09/03/2018 tot 06/04/2018 terugkeerde naar Bagdad (Irak) omdat uw moeder er in kritieke toestand zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Hieruit blijkt dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om familiale redenen. Hieruit kunnen wij enkel concluderen dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van*

bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker brengt geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, met zijn broer en neef bij.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat: *"Wat betreft de aanwezigheid in België van uw broer en neef, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw broer of neef bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM."*

Verzoeker betwist ook volgende passage uit de bestreden beslissing niet: *"Daarnaast merken we op dat u verklaarde dat uw overige familieleden in Irak verblijven. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 09/10/2018 dat u van 09/03/2018 tot 06/04/2018 terugkeerde naar Bagdad (Irak) omdat uw moeder er in kritieke toestand zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Hieruit blijkt dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om familiale redenen. Hieruit kunnen wij enkel concluderen dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."*

Verzoeker brengt geen elementen over zijn familieleven bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Ook hield de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker nu hij motiveerde als volgt:

"Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst ontkennend antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. We brengen bovendien in herinnering dat u reeds naar uw land van herkomst terugkeerde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan."

Verzoeker betwist deze motieven niet. Daarnaast blijkt niet dat verzoeker kinderen zou hebben. Aldus hield de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening met het familieleven van verzoeker, zijn gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET